

СЕРНИКИ

Село Серники розміщене по обох берегах річки Стубло, що впадає у р. Стир. Знайдені речові пам'ятки (кам'яні молотки та сокири епохи бронзи) свідчать, що найдавніші поселення людей датуються ще 4 тисячоліттями тому. Перші писемні згадки про село мають два джерела: Волинське та Пінське. У Волинських джерелах Серники вперше датуються 1449 р. Пінські писемні пам'ятки (грамота пінської княгині Марії та її сина Василя, дарована Сенку Зенкевичу на користування маєтками Муравин, Кухче, Іванчиці) датують першу згадку 1495 р. "...люде иванчицкие с подданым его милости господарськими из Серничаны ст. Боброва мосту аж до песчаного броду..." Пізніші писемні згадки про село датуються 1524, 1525, 1537, 1551 роками. Ці дані вміщені в книзі Г.Б. Воловича "Ревизия пушч переходов звериных в бывшем Великом Княжестве Литовском с присовокуплением грамот и на входы в пущи и на земли", видану в 1559 р. Це джерело відкрило таємницю династії Полюховичів с. Серники. Перша згадка про них датується 1526 роком, де королева Бона дарує Лук'яну Дмитровичу Полюховичу та його братам Богдану, Гринцю, Мальку, Степану боярський титул за вірну службу на кордоні із землями князя Чорторийського. Другий привілей королеви Бони датований 1537 р., де вона звільняє Полюховичів та інших нащадків від сплати податків та наділяє половиною земель Созоновського. Оригінал останнього привілею ще до 1941 р. бачили старожили села. З середини XVI ст. слідом за Полюховичами в дану місцевість переселяються Наховичі, Дубіновичі, Шоломіцькі, ГарновськіЮ, Боричевські, Кудриніцькі, Горбачовські, які до цього жили у Мазовще (Польща). Багато цих родів мали свої фамільні герби, відомі герб Полюховичів "Наленг" та Горбачовських.

З другої половини XIX ст. жителі с. Серники були переведені із розряду дворян в розряд міщан, а населення правого берега річки Стубла до 1861 р. було кріпосним у пана Скимонта (50 сімей). Традиційним заняттям було землеробство, рибальство, полювання, лісосплав. Славилися на всю округу місцеві теслярі. Єврейська еміграція XVIII століття позначилася на національному складі жителів села. Так за польським переписом 1921 року населення с. Серники становило 3837 чоловік (514 дворів), з них українців – 1833, поляків – 17, євреїв – 1987. Єврейське населення займалось приватною торгівлею.

На місці згорілої церкви в 1861 р. було споруджено православний Дмитрівський трьохбанный дерев'яний храм, а в 1870 р. – дзвіницю. У 1905 р. земською громадою побудована церковно-приходська школа (зруйнована в сер. 80-х років). Цього ж року в селі Вичівка відкрили платну школу для підготовки вчителів н/шкіл. Її закінчив ще до першої світової війни Полюхович Леон Гнатович (1898 р. н.), пізніше офіцер царської армії.